

448
Q. D. B. V. 1696, 6br
DISSERTATIO JURIDICA INAUGURALIS,
DE

**SUCCESSIONE
NEPOTUM,**
(Von Erbfolge der Kindes-Kinder.)

QVAM
PRÆSIDE

DN. HENRICO COCCEJO,
JCTO FAMIGERATISSIMO,
SERENISSIMI AC POTENTISSIMI ELECTORIS BRAN-
DENBURGICI CONSILIARIO, FACULTATIS JURIDICÆ
IN ILLVSTRI VIADRINA ORDINARIO ET PROF. PRIM.

PRO FACULTATE

SUMMOS IN UTROQUE JURE HONORES AC
PRIVILEGIA DOCTORALIA

RITE AC SOLENNITER CONSEQUENDI
PUBLICO ERUDITORUM EXAMINI SUBMITTIT

ANDREAS HENRIC. A MANDELSLO,
BREMENS. SAXO.

EDITIO SECUNDA.

VITEMBERGÆ

LITTERIS EPHRAIMI Gottlob EICHSFELDII.

1735.

(4.)

DISSERTATIO JONICA HALLERIANA
DE
SUCCESSIONE
NIPOTUM
(MAGISTRUS JONAS HALLER)

AVAM
PRESIDE
DN. HENRICO GOEGLIO
ICHO FAMILIARISSIMO
SERENISSIMO AC POTENTISSIMO ELECTORI ERAN
D. HENRICO CONSILIARIO PALATINO JURISCONSULTO
IN HELVETIA VINDOBONENSIS ACADEMIAE
PRO FACULTATE
SUMMO IN UTROQUE JURE HONORE AC
PRIVILEGIO DOCTORALIS
RITE AC SOLENNITER CONSENSUM
ANDREAS HENRIC A-MANDELSLO
BREMENSIS SAXO

partis
WITTEBARDE
HISTORICIS EPHEMERIDIBUS EICHSTADTENSIS
(4)

SECTIO I.
DE
SVCCESIONE NEPOTVM,
FILIO ANTE AVVM MORTVO.

SUMMARIA.

§. 1. 2. <i>Materia de Successione Nepotum satis involuta nec tractatu indigna est.</i> 3. <i>Voce Nepotum qui intelligantur.</i> 4. <i>Ut succedant ex testamento. remiss.</i>	5. <i>Ut ab intestato, filio ante Avum mortuo.</i> 6. 7. <i>Nepotes nunquam succedere, nisi jure representationis.</i> 8. 9. <i>Qualis representatio intelligatur.</i> 10. <i>De jure representationis in linea collateralis. remiss.</i>

§. I.

Uccessiones Nepotum, aliis primo aspectu planæ, tritæ vulgatæque; aliis contra, re penitus explorata, spinosæ, & intricatæ, & prope apices juris videbuntur. Illi materiam hanc faciliorem & in vulgus notiozem, quam pro Disputatione Inaugurali; Hi difficiliorem & subtiliorem, quam pro jure, quod usu receptum & observatu dignum videri possit, existimaturi sunt.

A

§. II.

§. II. Cæterum, etsi plurimis ambiguitatibus fatiscat hoc Nepotum jus, scrupulisque haut parum involutum sit, non tamen eo minus, sed hoc magis diligenti evolutione dignum videtur; & inprimis id omni studio ac contentione agendum, ut quicquid salebrarum in jure communi superest, inprimis explanetur. Tantum vero abest, rem ideo ab usu alieniorem videri, ut ipsa veteris iuris mutatio & recepti ratio scrupulos auxerit: qua in re si minoris quoque momenti quæstiones ambiguitati suæ non eximantur, sed negligantur, illico fluet totus juris contextus, & jus vagum, incertum ac arbitrarium, quod adeo reip. justitiæque noxium est, l. 2. §. 3. & 4. ff. de Orig. jur. efficietur.

§. III. Cum vero vario maxime jure succedant Nepotes, de singulis dispiciendum est; hoc saltem præmonito, voce NEPOTUM, hic nos complecti Proneptes quoque & ultiores descendentes in infinitum §. 2. vers. Idque Inst. de Hæc. quæ ab in.

§. IV. Primum itaque Nepotes succedunt ex testamento, vel ab intestato: si ex testamento, communi testamentorum jure ut utantur, nec a Patre Avisque paternis præteriri possint, si filius non præcesserit, satis notum est. *for. rit. & ib. Dd. Instit. de Exh. lib. nec id nunc tractamus.*

§. V. Ab Intestato vero Nepotes avo succedunt, vel patre ante Avum mortuo, vel Avo præmortuo & patre ei superstite: de quo *Sect. seq.* Patre ante avum mortuo quod succedant immediate, & concurrant cum filiis cæterisque proximioris gradus in stirpes, juxta *Nov. 118. c. 1.* satis quoque perspectum est. Sed, cum & soli sunt Nepotes, & ab una stirpe omnes, videntur non jure representationis, sed proprio succedere; idque plurimi sentiunt, inter quos est *Dn. Struv. Exerc. 38. ib. 18.*

§. VI.

§. VI. Verum rectius & accuratius dicitur, nunquam Nepotes ascendentes, nisi jure representationis, succedere; etsi Avus non nisi unum filium premortuum habuerit, & ex eo v. gr. tres nepotes supersint: nam id mere per accidens, ut loquuntur, fit, quod hi nepotes in capita succedant; nimirum non quod proprio jure succedant, sed quod una tantum stirps fuerit, in cujus locum aequaliter tres nepotes subeunt: non enim semper jure proprio succedunt, qui in capita, seu viriliter; uti cum unus filius & ex altero premortuo unus nepos superest, uterque virilem & femilem capit, adeoque in capita succedit; quos tamen jure representationis succedere certum est. Atque ita in genere dicitur, nepotes succedere ingrediendo in locum patris sui: *§. 6. Inst. de Her. quæ ab Intest. Nov. 118. c. 1. vers. Sic tamen.* Quemadmodum, cum ex duabus stirpibus vel filiis nepotes supersunt, si numero pares sint, v. gr. ex singulis filiis tres, singuli virilem capiunt; si impares, ex uno tres puta, ex altero sex, illi quisque unciam, hi sescunciam: *l. 8. ff. de Inoff. test.* utroque tamen casu successionem jure representationis fieri, inter Dd. constat.

§. VII. Itaque quod a solo numero filiorum & nepotum accidit, id non nisi accidentarium quid est, nec ipsam successionis rationem mutat: & quoties quidem in stirpes succeditur, id semper quidem jure representationis fit; non autem cum in capita, semper jure proprio: & rursus, cum jure proprio succeditur, semper quidem in capita, *Nov. 118. c. 3. in fin.* non vero, cum in capita, semper jure proprio.

§. VIII. Observandum vero omnino est, qualis sit ista representatio: non enim nepotes personam patris & jura ejus hereditaria representant, sed gradum. Unde est, quod quandoque filio quoque excluso nepotes

succedant; ut infra docebitur; quia scilicet non respicitur jus, quod personæ filii, sed quod gradui cohæret; hoc enim jus gradus per hanc exclusionem non fuit extinctum, sed persona filii ei exempta.

§. IX. Quo haud parum facit ratio juris representationis; quæ ex ipso Jure Gentium hæc est; quod hoc iure filiis in ipsa statim nativitate jus succedendi parentibus jam in eventum acquisitum sit, quod ipsum eodem iure in ipsorum descendentes in infinitum devolvitur, etsi filius præmortuus aut inde quoque (sub distinctione tamen, quæ deinceps tradetur) exclusus fuerit; quod jus Gentium nunc non exsequimur, sed supponimus.

§. X. In collateralis quoque linea nepotes representationis iure quandoque uti constat; scilicet quando a thiiis suis, v. gr. patruis &c. succedunt cum defuncti parentibus & fratribus: *ex Nov. 118. c. 3. junct. Nov. 127. cap. 1.* Sed quousque, diu olim disceptatum, & decisio Cæsarea eam in rem desiderata fuit: qua denique an. 1529. sequuta, & lege a Carolo V. in eam rem lata, non tamen scrupulus plane exemptus videtur: quin, ex ea rem longe minus, quam ex *de Nov. 118. c. 3.* constare apparebit perpendenti. Fundamentum rei est, quod fratrum filii patrem vel propriorem gradum non possint excludere, nisi iure representationis, quod patet *ex d. c. 3. vers. Quandoquidem*: quo lis omnis sedatur: & Germanorum filii, licet soli sint, concurrunt cum ascendentibus, contra Bachov, *vol. 2. Disp. 16. th. 4. G. & Frantz. Exerc. 8. qu. 8.* & reliquorum quoque fratrum filii succedunt in stirpes, quamdiu in eodem tertio gradu alii supersunt: tunc autem in capita, quando in eo gradu soli sunt. Verum, cum hic nepotes non succedant Avo, etsi cum Avo, id nunc mittimus.

SECTIO II.

DE

SUCCESSIONE NEPOTVM,
FILIO TEMPORE MORTIS AVI
SUPERSTITE.

SVMMARIA.

§. 1. Si filius Avo superstes fuerit, tres sunt casus distincti, quibus succedunt Nepotes.	9. Explicatio d. l. 34.
2. PRIMUS, si filius non delata hereditate moritur, Nepos suus heres est.	10. Applicatio ad Emancipatos.
3. 4. Quando intelligatur delata	11. Differentia utriusque casus filio præterito.
5. ALTER, si filius moritur delata hereditate, Nepos succedit ut Extraneus.	12. An Nepos bonorum possessionem petere possit, filio abstinate vel rite excluso?
6. Utriusque casus differentia filio abstinate.	13. An eo præterito? ubi exponitur l. 3. §. 5. ff. de bonor. poss. contr. tabb.
7. Vel filio excluso.	14. De casu TERTIO, si agnata sit a filio hereditas.
8. In casu l. 34. C. de inoff. test. nepotem omni auxilio juris destitutum fuisse.	15. Edictum de conjung. cum Em. lib. hodie ab usu recessisse.

§. I.

Nepotes, quos filius moriente avo præcedit, adhuc succedere avo possunt; sed tum tres sunt successio- num casus, qui plurimum differunt. Aliter enim succedunt nepotes avo, cum filius moritur nondum delata hereditate; aliter, cum delata quidem, sed nondum agnita; aliter, cum agnita.

§. II. PRIMO casu, cum filius moritur ante delatam hereditatem, nepos suus heres perinde est, ac si fi-

A 3

lius

lius ante patrem mortuus fuisset, §. 2. *Inst. de Exber. lib. sultas enim inspicitur tempore delatæ hereditatis, ut qui tum proximus in familia est, suus heres sit. §. 7. Inst. de Her. quæ ab Intest. l. 1. §. 8. ff. de Suis & leg.*

§. III. Delata autem hereditas regulariter quidem intelligitur tempore mortis; in ejus enim momento lex vel testator eam deferre vel offerre heredi videtur. §. 6. *Instit. de leg. Agn. success. l. 138. princ. l. 193. ff. de Reg. jur. l. 54. ff. de Adq. her. & s.* Secus igitur, si testator non nisi sub conditione heredem scripserit; huic enim non defert hereditatem, nisi existente conditione. *l. 13. princ. ff. de Acqu. her. l. 6. princ. ff. de Inj. rupt.* Idemque est, si alia ratione heres eo tempore acquirere nondum potuit; quod enim ipsa lex, vel ex lege testator heredi defert, hoc accipere equidem potest, atque adeo non potest dici heredi oblata vel delata hereditas, quæ nondum adiri vel acquiri ab eo potest, *l. 151. ff. de Verb. signif.*

§. IV. Hinc, si testator cum testamento decesserit, sed quod ex postfacto rescinditur vel deseritur, heredi legitimo non est ante delata hereditas, quam constet, testamentum aut rescissum aut desertum esse, & certum sit, neminem ex eo heredem esse. *d. §. 7. de Her. quæ ab Intest. d. §. 6. de Leg. agn. succ. d. l. 6. princ. ff. de Inj. rupt. l. 7. pr. ff. Si tabb. test. null. extr. und. lib. l. 4. ff. Und. leg.* Interim itaque ex tempore moris heredi scripto, testamento postea deserto, delata fuit, non acceptata; postea rescisso, acceptata, non cum effectu delata.

§. V. ALTERO casu, cum filius moritur delata, at nondum agnita hereditate, nepos non succedit avo ut suus, sed hereditas filio delata in nepotem transmittitur jure suitatis, *l. 8. C. de suis & leg.* & tum succedit nepos avo ut extraneus, non ipso jure, sed aditione. *arg. §. 2. Inst. de Exber. lib.*

§. VI.

§. VI. Primo casu filius abstinere non potest hereditate Patris, cum nec acquirere eam possit, quippe nondum delatam: *l. 13. princ. l. 17. §. fin. l. 18. ff. de Adq. ver. l. 1. §. 7. ff. de Success. ed. arg. l. 3. ff. de Reg. jur.* Altero potest; per beneficium Pratoris. *§. 2. Inst. de ver. qual.* Priore itaque casu nepos nihilominus succedet avo, ceu suus heres *supr. lb. 2.* altero neutiquam succedet: cum enim hereditate a filio non agnita nepos ex transmissione saltem succedere possit, *supr. lb. 2.* non potest filius hereditatem, quam ipse sprexit & omisit, in nepotem transmittere: adeo ut nepos nec ex successorio edicto bonorum possessionem, unde liberi, petere possit: ex illo enim edicto, filio abstinente, vel intra annum non petente, proxime ordo legitimorum sequitur, *l. 1. §. 11. ff. de succ. ed. §. 2. Inst. de Bon. possess.* Nec in ordine, unde liberi, vocantur alii, quam sui, & quos inter suos. Prator connumerat, ut sunt emancipati, *d. §. 2. vers. Et primo.* Denique filio præcedente nepos nullo jure heres esse potest. *l. 6. princ. ff. de Inj. rupt. Nov. 118. c. 1. vers. Sic tamen.* Nec obstat *l. 5. §. fin. ff. de Succ. ed. Vid. Sect. seq. in f.*

§. VII. Si vero filius testamento exclusus sit, iisdem rationibus dicendum videbatur, nepotem succedere non posse. Verum & hic distingvendum; si enim filius ille exclusus ante delatam hereditatem (v. gr. herede scripto adhuc deliberante) moritur, testamento deinde deserto, nepos proprio jure ab intestato, quippe tempore delatæ hereditatis suus heres, succedit. *l. 6. pr. l. 7. princ. ff. de Succ. ed. supr. lb. 3. & 4.* Si vero ea jam sibi delata defunctus est filius exclusus, nec nepos succedet, etsi testamentum deinde ab herede scripto destituatur, per rationes *super. lb. 6.* adductas.

§. VIII. Attestamento non deserto, sed scripto herede

rede postea adeunte, utroque casu nepos quoque exclusus, nec ullo remedio prospectum ipsi erat, nisi filius vivus querelam præparasset: *l. 6. §. fin. l. 7. ff. de Inoff. test. l. 6. C. de Inoff. testam.* firmato enim aditione testamento non possunt liberi ab Intestato succedere, nisi testamento rescisso per querelam inofficiosi: ea vero soli filio excluso, non heredibus ejus datur, nisi præparata. *dd. ll.* Nec denique ea huius causæ ratio est, ut restitutio in integrum dari possit.

§. IX. Non in vanum igitur, (ut plurimi putant) sed ex vero est, quod queritur Just. *in l. 34. C. eod.* omne adjuvium dereliquisse nepotem: constituitque adeo, ut, si filius exclusus ante moriatur, quam scriptus heres adierit, querela nepoti, atque ita hoc singulari casu heredi quoque competeret, *d. l. 34.* summa æquitate, cum filius nondum adita hereditate nec querelam movere vel præparare, nec adeo quicquam imputare ei potuerit, sed liberi a jure natura sibi debito per moras heredis adversarii excluderentur. Si igitur heres iam adiit filio moriente, nec hic, cum posset, querelam movit, jus commune durat, nec nepoti querela dabitur. Neque movet textus in *l. 3. §. 5. ff. de Bon. poss. contr. tab.* ubi nepoti quoque querela datur: *vid. Sect. seq. in f.*

§. X. Quæ de Suis diximus, ad Emancipatos quoque referri suo modo possunt: etsi enim illi nunquam sint heredes ipso jure seu Sui, sed aditione demum extranei heredes fiant hodieque; Frantzk. *Exerc. 8. quæst. 1.* tamen jure Prætorio, & post *Nov. 118.* jure quoque civili pariter succedunt, etsi non pari modo. Itaque, ut natus ex Suo nepos vel ut Suus, vel ex transmissione jure suitatis succedit; ita ex emancipato filio natus, vel ut proximus, vel ex transmissione jure sanguinis: & proximus eodem

dem tempore, quo Suus, scil. delatæ hereditatis tempore, requiritur. §. 6. *Inst. de leg. agn. succ. junct.* §. 7. *Inst. de Her. quæ ab intest.* Sed, cum emancipationes hodie rarissimæ sint, emancipatorum juribus non immoramur.

§. XI. Vidimus ut succedat Nepos, si filius ante hereditatem vel delatam vel agnitam moriatur, vel abstinere, vel testamento exclusus sit: Si vero a patre præteritus, eoque testamentum nullum fuerit, ipse filius heres ab intestato, *princ. Inst. eod.* & nepos filio, non avo succedit: Si vero filius ante immixtionem moriatur, nepos ex transmissione & adeundo; si ille abstinuerit, hic non succedit. *l. 17. ff. de Inj. rupt.* quæ satis plana sunt.

§. XII. Eodem modo Nepotes petere quoque possunt bonorum possessionem Avi. Et quanquam abstinente filio vel rite excluso, nec Nepos bonorum possessionem ex successorio edicto habeat, *sup. ib. 6. & 7.* si tamen filio competiit bonorum possessio, & ante decessit, quam eam petierit, aut ab ea tempore exclusus fuerit, omnia ejus jura integra sunt Nepoti; de quo casu agit textus in *l. 5. §. fin. ff. si tab. test. null. extr. und. lib.*

§. XIII. Sed &, si filius præteritus decesserit, bonorum possessione contra tabb. nondum petita, Nepos eandem petere potest, etsi Avus causam habuerit filium & ex eo nepotem excludendi. *l. 3. §. 5. ff. de Bon. poss. contr. tabb.* Quod quidem filio emancipato præterito dubium videri poterat, cum testamentum jure Civili subsistat, & rescindendum sit per bonorum possessionem contra tabb. Sed nihilominus, imo magis admittendum esse nepotem dicitur in *d. l. 3. §. 5.* (quem textum loqui de filio præterito ante avum mortuo, argumento est, quod Nepoti exheredato querela indulgetur, quæ alias dari ei non posset) nepos enim filio præmortuo ex sua
 B persona

persona & immediate succedit, nec rescissio testamenti ipsi nocet, sed prodest, ut iusto præteriti filio: & imputet sibi Avus, quod filium & nepotem non exheredaverit, quo tamen casu culpa patris filio non noceret, sed propria huius merita excutienda essent; quæ est sententia *d. l. 3. §. 5.*

§. XIV. TERTIO denique casu, si filius agnita jam hereditate decesserit, res evidens est, & Nepos non avo sed patri suo succedit, confusaque est Avi & patris hereditas: denique hæc filii, non nepotis successio est.

§. XV. Caterum ex *l. 12. tabb.* nepos suus præferatur filio emancipato, cujus ex ea lege successio nulla fuit. Prætor vero eum vocavit, & emancipatos Suis comparavit; noluit tamen ita invertere istam legem, ut emancipatum suo præferret, sed, si filius emancipatus, & nepos ex eo in potestate avi sit, reliquit quidem nepoti hereditatem, sed cum eo filium ita coniunxit, ut is in eandem nepotis partem concurreret, *ex tit. de conjung. cum Em. lib.* Hodie vero filius ille nepoti ex se nato indistincte præferatur ex *Nov. 118. c. 1.* atque adeo omnis istius edicti usus evanuit.

SECTIO III.

DE

DIVERSIS HARUM SUC- CESSIONUM EFFECTIBUS.

SUMMARIA.

§. 1. Differentia XIV. nepo- rum suorum & Extraneo- rum		2. Sui soli ipso jure acquirunt hereditatem.	3. Etiam

3. Etiam furiosi &c.	tabb. secus in extraneis.
4. Esi nesciunt delatam, vel qualiter.	8. 9. Quis in his tribus differentiis sit Extraneus?
5. An probanda Immixtio? Neg. de jure: usu secus.	10. Nepoti Suo pupillariter substitui potest.
6. Aliter transmittuntur extranei: & de casu, quo Patres & filius simul moriuntur.	11. Eo abstimente valent, tabb. pupillares.
7. Illi soli (a) rumpunt testamentum; (b) Sub conditione instituti non possunt. (c) Dari solis illis potest querela vel bonorum possessio contra	12. Et tutela. 13. De Usucapione. 14. An Nepos, cui Avi & Patris defertur hereditas, alteram sine altera omittere possit?

§. I.

Dictum est Sect. sup. quid intersit, si filius ante Avum, vel ante aut post delatam hereditatem, vel ea jam adita moriatur. Cum itaque his casibus aliquando Nepos ut Suus, aliquando ut extraneus Avo succedat, porro videndum, quid, & an plurimum id referat, dignaque ea res sit, quæ diligentius tractetur? Et referre id maxime, patebit ex sequentibus.

§. II. Et quidem (I) constat, nepotem, si ut extraneus succedit, aditione demum & declarata voluntate sua acquirere hereditatem; si ut Suus, ipso jure absque ullo facto suo fieri heredem. l. 14. ff. de Suis & leg.

§. III. Atque hinc (II.) Nepotem, etiam ignorantem, quin invitum, immo & infantem, furiosum, mutum ac surdum ita natum, prodigum, &c. sine ullo Tutorum Curatorumque consensu acquirere hereditatem, & obligari ejus oneribus, §. 2. Inst. de Her. qual. ff. 3. Inst. de Her. quæ ab int. l. 63. ff. de acq. her. l. ult. §. 2. C. de Cur. fur. Si

vero Nepos ut extraneus succedat, omnia contra. *l. 8. l. 49. ff. de Acq. her. &c.*

§. IV. Hinc (III.) Extraneus acquirere hereditatem nec ex testamento valido potest, si putet irritum, *l. 22. l. 32. §. fin. ff. eod.* nec mortuo testatore, si putet eum vivere, *l. 13. §. 1. l. 19. l. 32. princ. ff. eod.* nec existente conditione, si nesciat extitisse, *l. 32. §. 1. l. 34. §. 1. ff. eod.* vel ignoret conditionem, sub qua scriptus est, *l. 21. §. fin. ff. eod.* aut saltem de his ac similibus dubitet, *l. 33. & seqq. ff. eod.* At si Nepos ut suus heres succedit, his omnibus non obstantibus heres erit & hereditatem acquirat. *arg. d. §. 2. Inst. de Her. qual. l. 21. §. fin. ff. eod.*

§. V. (IV.) Aditio extranei probanda est a Creditoribus vel legatariis: *arg. l. 16. l. 23. C. de Probat.* Sui heredis immixtio non est: idque de jure communi verissimum existimamus. Nam (1.) cum Suus heres ipso jure & sine facto suo heres fiat, etsi rejicere hoc jus possit, utique non illud probari debet, quod juris est, scilicet eum heredem esse factum; sed hoc quod facti est, eum abjecisse jus suum lege quasitum. Atque adeo (2.) non videtur defendi posse, quod Dd. comm. supponunt, immixtionem facti esse, & ideo probari debere: nam jure semel quasito & constituto, dicendum contra, ejus abjectionem facti, & probandam esse. Nam & (3.) si forte non constet, Dominum rebus ac juribus suis usum esse, non tamen illa derelicta vel amissa ideo videbuntur, quod usus & possessio facti sint & probari debeant; sed contra, jure semel quasito certum est, quod eius derelictio vel omisso probanda sit. *arg. §. 12. vers. naturalem. junct. §. 13. Inst. de Rev. div.* Et (4.) cum Suus heres vivo Patre quodammodo jam Dominus esse, & magis continuare dominium intelligatur, *l. 11. ff. de Lib. & post.* non magis

magis hæc continuatio, quam Dominis domini rerum
 suarum continuatio probanda est. Neque vero (5.) be-
 neficium Prætoris, quod Suis datum est, in immiscen-
 do, sed abstinendo consistit; neque illis potestas immi-
 scendi, quam ex ipsa lege habent, sed abstinendi a Præ-
 tore data est. Non itaque an se immiscuerint, sed an
 abstinuerint quæritur & probandum est. Et cum (6.)
 qui sui & ipso jure heredes sunt, nihil allegare possint,
 nec alia re se tueri, quam quod usi sint beneficio Præto-
 ris, id est, jure abstinendi; utique is, qui se singulari
 beneficio contra jus commune usum dicit, id probare
 debet. Quemadmodum (7.) Heres, qui adiit, sane non
 auditur, si dicat se non nisi cum beneficio inventarii a-
 divisisse hereditatem, nisi id probaverit. Sed & (8.) id
 omnino manifestum est ex *l. 57. princ. ff. de adq. her.* ubi
 dicitur, quod Sui heredes *Jure Civili teneantur Creditoribus:*
 atqui obligatio est effectus immixtionis, nec tenetur Suis
 heres, nisi qui se immiscet. Lege ergo Civili quoque Suis
 heres creditoribus tenetur, adeoque intelligitur se immi-
 scuisse, atque ex eo jure Creditores fundatam, ut ajunt,
 habent intentionem, quoad probetur voluntas abstinendi.
 Atque inde (9.) in *d. l. 57. princ.* non requiritur, ut volun-
 tas immiscendi, sed ut voluntas derelinquendi declare-
 tur; quæ proinde declaratio necessaria, & indubie facti,
 atque adeo probanda est. Difficile itaque est, contra
 jus tam evidens admittere communem, ut sane vide-
 tur, errorem in contrarium. Verum cum unanimiter
 fere in id consentiant Dd. & variis præjudiciis frequen-
 ter in eam sententiam itum sit, vid. *Tiraq. tract. le mort.*
saisit le vis p. 7. decl. 2. n. 8. Gail. 2. Obs. 128. per tot. Moller se-
mastr. lib. 4. cap. 39. Carpz. lib. 6. Resp. 64. n. 5. & 6. Seruv. Synt.
Jur. Civ. Exerc. 34. thes. 22. Mev. p. 4. dec. 144. num. 4. & seqq.

Brun. in l. 1. n. 2. C. Si min. ab her. (quanquam Tiracquell. d. l. & Anton. Fab. in C. lib. 6. tit. 12. def. 3. præjudicio quoque allegato varie distinguant) dicemus hanc juris differentiam inter aditionem & immixtionem, seu inter Extraneos & Suos, in hoc articulo usu fori sublatam esse.

§. VI. (5.) Insignis vero differentia est, quod nepos, delata, non agnita hereditate mortuus, eam, si ut Suus heres succedit, ad omnes heredes, etiam testamentarios, transmittat; *l. 9. §. 4. ff. de Reb. dub. l. 8. C. de Suis & leg. si ut extraneus, tantum ad descendentes. l. un. C. de His, qui ante ap. tab.* Unde eadem distinctio est, si Avus nepotem puberem instituit, & uterque naufragio v. g. simul periit; cum enim pubes supervixisse credatur avo seni, delata est ei hereditas, quam pro qualitate Sui vel extranei transmittit: at si nepos iste impubes sit, videtur prior perisse; non delata itaque ipsi hereditas transmitti nequit. *d. §. 4.*

§. VII. (6.) Item alia, quod Nepos extraneus, si præteritus vel non rite exheredatus sit, non rumpat testamentum; rumpat vero Suus: *l. 6. princ. ff. de Injust. rupt.* (7.) Quod ille sub qualibet conditione institui possit, & ita institutus non rumpat testamentum; Hic non nisi sub potestativa, & alias pro præterito habeatur, *l. 1. §. 8. ff. de Suis & leg.* Atque hinc (8.) extraneo nunquam competit querela inofficiosa, (nisi in casu *l. 34. C. de Inoff. testam. supr. res.*) vel bonorum possessio contra tabb. quia præteriri potest: Suo semper §. 2. *Instit. de Exh. lib.*

§. VIII. Cæterum ab his tribus differentiis excipiendus est nepos emancipatus; ille enim, modo proximus sit, primum a Præatore, §. 3. *Instit. eod.* deinde jure quoque civili, per *Nov. us. c. 1.* suis hæcenus comparatus

ratus est, ut ei excluso vel præterito eadem remedia hodie competant, quæ Suis.

§. IX. In his itaque tribus casibus verbo Nepotis extranei comprehendimus (1) Nepotem, qui in Avi potestate quidem est, verum non proximus, adeoque non suus, cum filius præcedat. *d. §. 2.* (2.) Nepotem emancipatum, quem filius præcedit, nam ille suo non comparatur, sed proximus: ut notum.

§. X. (10.) Si Nepoti pupillariter substituit Avus, uti ex lege Velleja potest, *l. 2. princ. ff. de vulg. subst.* evanescit substitutio cum nepos, ut extraneus, scil. delata jam filio hereditate, succedit; non autem, cum ante, adeoque ut suus; cum ita substitui non possit nisi suo. *d. l. 2. princ.*

§. XI. Cui (11.) consequens est, ut, licet Nepote hoc abstinate, desertoque Avi testamento, subsistat tamen tabulæ pupillares, quas confirmat nuda Sui heredis existentia: *l. 41. l. 42. ff. de Adq. her. l. 12. ff. de Vulg. subst. l. 28. ff. de Reb. aur. jud.* cum contra, si nepos delata jam filio hereditate ex sola transmissione, adeoque ut extraneus vocetur, hoc ipso deficiat pupilli testamentum, nedum deserto testamento Avi.

§. XII. (12.) Idemque juris & eadem differentia est in Tutela, quæ valet destituto quoque Avi testamento, si Nepos suus saltem existat, etsi abstineat. *l. 1. §. 1. ff. de Confirm. tut.*

§. XIII. Quin & (13.) si Nepotes sui existant, usucapi nihil pro herede potest, *l. 2. C. pro her. secus si extranei. d. l. 2.*

§. XIV. Ex hac denique diversitate (14.) deciditur involuta satis quæstio, An nepos, cui utraque hereditas, Avi & patris, defertur, alteram absque altera omit-

omittere possit? Nam filius, (seu nepotis pater) decedit vel (1.) hereditate avi nondum ei delata: & nepos cum patri tum avo suus heres est, adeoque altera agnita altera abstinere adhuc potest. *sup. sect. 2.* Vel (2.) ea jam delata: & cum delatione ipso jure confusa sit utriusque hereditas jure civili, non nisi utraque agnosci vel utraque omitti potest: *l. fin. C. und. lib.* at jure Prætorio non videtur confusa, nisi immixtione; unde nepotem altera agnita alterius nomine bonorum saltem possessionem petere nihil impedit. *d. fin. Conf. Cujac. lib. 4. observ. 6. Franzk. Exerc. 8. qu. 3.* Vel denique (3.) ea quoque agnita: tum vero plenissime mixta ac confusa est utriusque hereditas, & separari amplius nequit, nec Nepos alteram absque altera ullo jure acquirere potest vel omittere.

SECTIO IV.

DE

NEPOTE POST MORTEM
AVI CONCEPTO.

SUMMARIA.

§. 1. Nepos mortuo Avo conceptus non videtur Avocognatus. §. 3. Demonstratur rationibus eum Avi immediatum heredem esse non posse. 4. Idem legibus. 5. Medio filio avi intestati heres est jure transmissionis.	6. Testamento autem facto, etsi post mortem filii deserto, nullo modo, & nec jure transmissionis avi heres est. 7. Nec jure representationis. 8. Nec eo jure, quo nepos, si tempore deserti testamenti proximus est, suus heres Avo existit.

9. Nec

9. Nec alio jure etiam mediato; *ipſi ſuccurri ex l. 34. C. de Inoff. teſt.*
 ſed cognatus Avo quoad ſucceſſionem non dicitur, niſi abuſive. *11. Multo magis ergo, ſi heres ſcriptus deſerit.*
10. Verum, ſi heres ſcriptus adit,

§. I.

Mirum videri poteſt, quod Imp. ait, hunc nepotem mortuo Avo conceptum, non modo non Suum, ſed nec cognatum eſſe, quin nullo jure cognationis patrem patris ſui attingere; adeo ut nec bonorum poſſeſſionem quali proximus cognatus petere poſſit. §. 8. *Inſt. de Her. qua ab int. l. 6. princ. ff. de Injuſt. rupt. l. 1. §. 8. l. 6. l. 7. l. 8. ff. de Suis & leg.*

§. II. Idque vel inde oſtenditur: nam alias in caſu d. §. 8. toto tempore inter mortem avi & conceptionem nepotis, hereditas nullius fuiſſet, nec ulli hominum ab inteſtato delata: Non filio, qui teſtamento excluſus & tempore deſerti ab herede ſcripto teſtamenti jam mortuus, adeoque quo tempore hereditas deſertur, non amplius in rebus humanis, nedum Suus fuit, cui ſoli hoc caſu deſertur. Non nepoti huic, qui intra hoc tempus neque in utero, neque in rerum natura fuit, adeoque ei ne quidem ex fictione, qua qui in utero eſt, pro jam nato habetur, delata hereditas videri poteſt, cum de tempore quaratur, quo nondum conceptus, nec in utero fuit: fictio autem ea tantum pertineat ad eos, qui in utero ſunt. *l. 7. l. pen. ff. de Stat. hom. l. 30. §. 1. ff. de Adq. her. l. 2. §. 6. ff. de Excus. tut. l. 7. ff. de Vent. in poſ. mixt. & in terminis noſtris, l. 7. ff. de Suis & leg. in quibus omnibus requiritur, ut in utero vel conceptus ſit is, qui pro nato habendus eſt.*

§. III. Et, cum quilibet heres, quandocumque ad-
 cundo

eundo hereditatem, jam tunc a morte successisse defuncto intelligatur, ut dicitur *in l. 54. ff. de Adq. her. & momenta aditionis ac mortis ita continentur, ut semper a morte retro heres, & defunctus nunquam sine herede fuisse censeatur, l. 138. pr. l. 103. ff. de Reg. jur. Wissemb. ad d. l. 138. th. 1. non potest equidem hic nepos jam tum, cum in utero nondum fuit, successisse defuncto, & ante heres quam conceptus, videri. Nam is quidem, qui in utero jam est, & nasciturus speratur, natus quidem & heres fingitur, is vero, qui plane in rerum natura, & ne in utero quidem est, nulla fictione heres vel natus intelligitur. per th. 2.*

§. IV. Certum itaque est, de jure succedendi immediato verissimum esse, quod traditur, hunc nepotem avo neque ut suum, & ne quidem ex edicto, Unde Cognati, nedum Unde liberi, succedere posse. Nam ita in *l. 6. & 7. ff. de Suis & leg.* dicitur; *Lex 12. tab. eum vocat ad hereditatem, qui moriente eo de cujus bonis quaeritur, in verum natura, vel saltem vivo eo conceptus fuerit: Et in l. 8. princ. eod. pergit: Praetor edicto suo proximitatis nomine bonorum possessionem pollicetur his, qui defuncto tempore mortis cognati fuerint. Tum additur: hunc nepotem avo non proprie sed per abusivum, vel potius ἀναφαινωσ cognatum dici.*

§. V. Hoc, inquam, cum de immediato jure certum sit, videamus, An & quousque medio filio nepoti huic jus avitæ hereditatis salvum fieri possit? Et quidem, Avo intestato mortuo res plana est; nam hereditas filio superstiti delata jure suavitatis transmittitur ad omnes ejus heredes, adeoque longe magis ad hunc nepotem. *l. 1. §. 8. ff. de Suis & leg.* Ita hætenus ex jure transmissio- nis ipsi cautum satis est.

§. VI. Ve-

§. VI. Verum, si Avus testamento facto, filium exclusit, & filius, antequam scriptus heres adiret vel testamentum desereret, obiit, uti in casu §. 8. *Inst. de Her. quæ ab int.* plusculum dubitationis est, an & quo jure nepos admittatur? Equidem a jure transmissionis nihil ipsi præsidii esse indubium est; cum enim filio hereditas Avi delata non fuerit, non potuit ab ipso in nepotem, etsi vivo Avo conceptum, nedum in hunc transmitti. *l. 9. §. 4. ff. de Reb. dub. l. 8. C. de Suis & leg. l. 34. C. de Inoff. testam.*

§. VII. Sed nec jure repræsentationis tueri se nepos poterit: quia pater, quem repræsentat, testamento exclusus, nec ei vivo unquam delata fuit: nihil itaque ex ejus persona ad nepotem devolvi, nec nepos per repræsentationem filii, in hujus portionem, qui ipse ea exclusus fuit, succedere potest, *arg. §. 6. Inst. de Her. quæ ab int.* Constat præterea, quod nepotes, qui jure repræsentationis utuntur, una cum filiis & eodem jure quo filii, adeoque, si pater eorum in potestate avi fuerit, ut sui succedant: §. 2. §. 6. *ead.* Nepos vero iste post avum conceptus ut suus succedere nequit; §. 8. *ead. l. 6. de suis & leg.* adeoque nec jure repræsentationis potest. Et sane, si omni auxilio destitutus fuit nepos vivo avo conceptus in casu *l. 34. C. de Inoff. test.* nedum hic, qui mortuo avo conceptus, eique ne quidem cognatus est. *d. §. 8. de Her. quæ ab intest.*

§. VIII. Denique, nec eo jure uti nepos iste potest, quod indulimus nepoti vivo Avo concepto, quem filius exclusus præcessit, eoque mortuo testamentum desertum fuit: ille enim nepos succedit ut Suus, quia tempore delatæ hereditatis, seu quo certum est, Avum intestatum decessisse, ille verè Suus est: uti præclare pro-

bat Papin. in l. 7. ff. Und. lib. at Nepos avo mortuo conceptus suus esse nequit. d. l. 6. d. §. 8.

§. IX. De hoc itaque nepotis post Avum concepti casu idem, & magis dicendum videtur, quod Imp. in l. 34. C. de Inoff. test. ait, omne adiutorium hunc nepotem dereliquisse. Et id sane diferte satis & generaliter traditur in §. 8. Inst. de Her. quæ ab int. quod Avo neque jure civili neque Prætorio succedere nepos iste possit. Quod idem apertissime quoque docetur in l. 6. l. 8. ff. de Suis & leg. adeo ut hic nepos ne quidem cognatus Avi quoad successionem habeatur, sed tantum vulgo abusive ita dicatur. d. l. 8. Ut adeo certum sit, si ne quidem cognatus est Avo, ei ipsum succedere ab intest. non posse.

§. X. Unicum itaque superest: ut videamus, an nepoti huic, cujus pater, dum deliberat scriptus heres, decessit, applicari possit singulare remedium d. l. 34. C. de Inoff. testam. Et duo casus sunt, de quibus quaritur. (1.) Si heres scriptus mortuo filio adeat hereditatem: qui est ipse casus d. l. 34. ubi querela, quam filius non potuit ideo movere, quia heres nondum adiit, datur nepoti, etsi illa heredi non competat. l. 6. C. eod. Hoc proinde merito huic quoque nepoti conceditur, ut querelam, quam pater, nulla sua sed heredis mora, movere non potuit, ipse possit: tum quoniam textus generalis de omni nepote loquitur; tum quia hoc casu nepos non avo succedit, sed Patri suo in querela; patri autem suo æque Suius est, sive vivo sive mortuo avo conceptus sit: eademque plane ratio est, quod nihil patri, qui querelam movere non potuit, sed adversarii heredis moræ solum imputari id possit.

§. XI. (2.) Alter contra casus est; si heres scriptus mortuo filio repudiet hereditatem, & testamentum destruat.

tuat. Etsi vero hæc species non contineatur *d. l. 34.* quodsi tamen nepos hic admittitur, juxta *d. l.* cum heres scriptus adiit, non potest utique repelli, cum heres scriptus repudiat; nec ei hereditas ab intestato denegari, cum testamentum nullum & desertum est, quæ conceditur, cum testamentum aditione confirmatum ei obstat: nimisque absurdum esset testamentum validum in favorem nepotis, ut succedere ille possit, rescindere, & heredi scripto jus inde quæsitum auferre; cum vero nullum testamentum, nullusque alius heres scriptus est, eum a successione repellere. Igitur, uti adita hereditate in *d. l. 34.* nepoti datur querela, quam pater habiturus fuisset, & qua ille per moram scripti heredis exclusus fuit, & rescisso deinde testamento petitio hereditatis; ita repudiata hereditate & deserto ipso jure testamento, nepoti non minus, sed fortiori ratione dari debet ipsa petitio hereditatis, quam pater habuisset, nisi heres repudiandi moram fecisset, cum hic nec opus sit testamenti rescissione, quam in specie *d. l. 34.* fieri necessum est.

SECTIO V.

DE

SUCCESSIONE NEPOTIS,

FILIO SUB CONDITIONE POTESTATIVA INSTITUTO.

SUMMARIA.

§. 2. Testamentum, in quo filius sub conditione potestativa scriptus est, valet, etsi filius non parendo conditioni excidat hereditate paterna.	2. Si filius vivus se declaret, se non pariturum conditioni, quis & quando nepos succedat?
	3. Si sine declaratione decedat,

C 3

dubium

22 SECT. IV. De SUCCESSIONE NEPOTIS FILIO SUB CONDIT.

dubium est, vivo an mortuo illo conditio defecerit: & quid intersit ratione nepotis? 4. Causa dubii in momento mortis sita est. 5. Hoc ut deciderit Papin. cum filius substitutos vel cohæres non habet. 6. Quid juris, si habeat? ubi alia differentia insignis.	7. Si conditio talis initio sit, ut fortuitis casibus impediri possit, est casualis. 8. Si initio potestativa, sed quam casus superveniens impedit, habetur pro impleta, si per filium non sterit. 9. Secus esse, si per eum steterit: & quid tum juris. 10. Nepotes bis casibus non admitti.

§. I.

Alia Nepotum successio sequitur, superioribus intricatior, nunc quoque enodanda. Scilicet cum avus filium suum sub potestativa (qua voce cum vulgo uti nunc liceat) conditione instituit. Nec dubium est, quin valeat institutio ac testamentum, non modo si filius conditioni pareat, sed & si eam non impleat, eoque excidat forte hereditate: cum res in arbitrio ejus posita sit, & ipse omittere hereditatem patris, si velit, potest, non modo jure Prætorio, *l. 57. princ. de Adq. her.* sed hoc casu, ubi sub potestativa conditione scriptus eoque voluntarius heres factus est, etiam jure civili. *l. 86. ff. de Her. inst. l. 12. ff. de Cond. & dem.* Atque sic sua culpa amittit paternam hereditatem, ut dicitur in *l. 2. ff. Und lib. & suo facto eam omittit, ut potest. l. 18. ff. de Injust. rupt.* Non itaque hereditatem patris non capit, quasi præteritus sit aliquo casu, cum acquirendi jus & potentia in omnem casum ei data sit; sed quid sua sponte ipse hereditate patris abstinet.

§. II. Cum itaque, filio sub tali conditione scripto, institutio & ex ea testamentum omnino subsistat, quaeritur

ritur, ad quem illa hereditas, quam filius non parendo amittit, & num ad Nepotem perveniat? Ubi varii casus discernendi sunt. (I.) Si filius vivus declaravit animum non implendi, atque adeo eo vivo defecit conditio, portio ejus vel ad coheredes pertinet jure accrescendi, vel, si sint, ad substitutos; & illi quidem statim succedunt, non expectata declaratione filii, quia testamentum, in quo scripti sunt, subsistit, & secuta ea, portio filii quoque iis accrescit; at hi non possunt, nisi declaratione filii secuta. *l. 4. in princ. ff. de Her. inst.* Si vero nulli sunt coheredes vel substituti, sed filius heres est ex asse, deserto testamento succedunt heredes legitimi ab intestato, & inter eos primum omnium ipse filius, qui testamentum destituit. *l. fin. ff. de Cond. inst. arg. l. 19. ff. de Inoff. test.* & sic demum post filium nepos.

§. III. (2.) Si autem filius nulla declaratione facta decesserit, defecit equidem conditio, cui filius non paruit, & jam certum est, amplius pareri non posse: Sed quaeritur, quando defecerit, vivo an mortuo filio? Plurimum enim interest. Si vivo, ipse filius ab intestato heres factus est; Si mortuo, Nepos avo: quia, quo tempore certum est, desertum esse avi testamentum, eumque intestatum decessisse, nepos avo suus & proximus est: §. 7. *Inst. de Her. qua ab int.* adeoque is tum immediate avo non patri suo succedit. Priore igitur casu nepos patri soli; confusa ejus & avi hereditate; altero, avo ac patri separatim succedit, geminaque hereditas est. Magni vero interest, una an duplex sit hereditas; ejusque vis ac utilitas plurima est in alterutra omittenda, ac alieno, jure separationis, detractionibus quaratarum, & in omni prope jure succedendi.

§. IV. Causa vero ambigui juris, vivo an mortuo filio

filio defecerit, conditio est, quia in ipso mortis & vitæ confinio defecit; scilicet in momento quo filius moritur: In illo enim momento certum esse cœpit, non paruisse filium conditioni, desertumque avi testamentum: illud autem momentum vitæ an morti tribuendum, antiqua disceptatio est, & pro favore causarum varie decisa: cum semper JCtis maxime curæ fuerit, ne jus incertum & voluntarium, id est, *non jus* quasi fieret, in finibus temporum, ætatum, vitæ, &c. momenta quoque constituit & nec minima negligere.

§. V. Magno autem iudicio rem definitivè videntur JCti Romani, & præ cæteris Papinianus, distinguendo; an conditio in momento moriendi adhuc impleri potuerit, v. g. *si 100 dederit*, quæ tum per alium quoque dari poterunt: & conditio non defecit, nisi eo mortuo, cum adhuc pareri ei in ultimo vitæ momento potuerit: adeoque nepos, non filius, tum avi heres existit. An vero in isto articulo non potuerit impleri, v. gr. *Si Capitolium ascenderit*: & tum conditio jam eo vivo defecit, cum jam tum certum esse cœperit, non esse paritum conditioni, atque eo casu ipso filius avo heres est, & nepos filio: uti id decisum in *l. fin. ff. de Cond. inst.* & in *l. 5. ff. de Her. inst.*

§. VI. Cæterum utroque casu secus est, si filius ille coheredes vel substitutos habuit; illi enim priore casu filium, posteriore nepotem quidem excludunt, *l. 4. princ. & §. fin. ff. eod.* sed notabili iterum differentia, quæ ex dictis sequitur: nam priore casu coheredes & substituti obtinebunt quidem ex testamento hereditatem contra filium, quippe propria voluntate hereditatem; eoque nec opus succedet præcedente filio, *l. 34. in fin. C. de Inoff. test.* at posteriore casu non obtinebunt contra nepo-

nepotem, qui tempore deserti testamenti avo suus heres existens, rumpit testamentum, in quo prateritus est. §. 2. *Inst. de Exher. lib.* Etsi autem filius quoque videri possit obrinere debere, quia ab altero gradu prateritus est, id tamen nihil mutare hoc casu, perspicue probat JCtus in. l. 5. ff. de Her. inst.

§. VII. In difficili vero adhuc est, cum filio sub potestativa conditione instituto, supervenerit casus, qui impedit, quo minus impleatur, quæ sit successio? Et tum fieri casualem, adeoque filium pro praterito haberi, atque ipsum eundem ab intestato succedere, tradit Brunnem. in l. 4. n. 4. C. de Inst. & subst. adeoque nepotem non nisi filio. Idque verum plane est, si ab initio ea sit natura conditionis, ut fortuitis, non voluntariis casibus impediri possit: uti definitum est in d. l. 4. quod facti est, & varie accidere potest. l. 4. §. 1. ff. de Her. inst. Ita conditio, *Si Tirus Romam iverit*, casualis erit, si trans mare fuerit; potestativa, si ultra lapidem forte non absit. d. l. 4. §. 1. ff. de Her. Inst.

§. VIII. Verum, etsi ab initio sit potestativa, adhuc casu superveniente impediri poterit: uti Conditio, *Si in Capitolium ascenderit*, indubie pro potestativa habetur, l. 3. ff. de Legat. 2. & tamen accidere potest, ne possit; ut, si in vinculis, æger, ab hoste captus, Capitolium ab hoste occupatum sit, &c. An igitur, tum conditio casualis erit? Non videtur: ita enim vix ullum factum esset in potestate, ut impediri nullo casu posset, adeoque vix ulla conditio potestativa fuerit. Dicemus igitur potius, esse potestativam, nec fieri casualem, adeoque nec vitari institutionem filii; sed haberi eam pro impleta, si filius paratus sit parere, nec per eum stet, sed casu impediatur: uti & alias ea regula in potestativis obtinet. l. 39. l. 161. ff. de Reg. Jur. &c.

D

§. IX.

§. IX. Quodsi vero per eum haec stetit, & ipse, cum posset, non paruit, cessat memorata regula, &, si rationem juris sequimur, filius propria sua culpa hereditatem ex testamento perdit, perinde uti cum tempore excluditur. *per. l. 2. ff. Und. lib. l. 41. §. 12. ff. de Fideic. lib.* Nisi dicatur, hoc ipsum impedimentum, quod potestativa supervenire potest, esse onus aliquod, quod pro rata legitimae detrahendum est, ex *l. 32. C. de Inoff. testam.* quod verius. Id vero, quod DD. communiter dicunt, filio sub qualibet conditione scripto, detrahi conditionem legitimae, ut onus, vid. Brunne-
mann *in. l. 4. num. 6. C. de Inst. & subst.* dudum hodie exploratum, eoque nihil absurdius est; cum non detraharur onus, nisi in testamento, quod olim querela inofficiosa impugnari potuit, adeoque rite factum fuit, ut exerte dicitur in *d. l. 32. arg. l. 2. ff. de Inoff. test.* hoc autem testamentum, in quo filius a Patre praeeritus intelligitur, indubie nullum esse, nec unquam querelam in eo locum habuisse constat. Et haec sententia veterum communi prope calculo probata est. *Clar. §. Testamentum, l. 39.*

§. X. His casibus itaque filio excluso, nepos quoque succedere nequit, filio praecedente: adeo, ut, si filius quoque praeeritus abstineat, nec testamentum impugnet, qui in eo scripti sunt succedant, non nepos. *l. 17. ff. de Inj. rupt. l. 34. in fin. C. de Inoff. test. l. 7. princ. ff. Und. lib.*

SECTIO VI.
DE
RELIQUIS SUCCESSIONI-
BUS NEPOTUM.

SUM.

SUMMARIA.

§. 1. Nepotem ex primogenito præferri filio alteri in jure primogenituræ inter gentes constat. 2. Cur Henrico IV. lis mota. 3. Nepos etiam patre mortuo legitimari potest per nuptias avi; 4. Et si alia uxor intermedia ducta, indeque liberi fuerint.	5. Secus esse jure Gentium. 6. Plurimum inde distant legitimati per subsequ. matrimonium. 7. Quid si gemini nati, vel exfecti, & nesciatur quis prior? 8. Ut succedant Nepotes in feudis, fideicommissis, tutelis? 9. Ut in jure retractus? 10. Consectaria.

§.

II.

Reliqua, de Nepotum successionibus jura prolixè exponi possent; sed, cum perspicua fere sint, in pauca conferemus. In jure Primogenituræ itaque, an nepos ex filio primogenito, ante dignitatem adeptam mortuo, præferatur alteri avi filio, verus quæstio fuit, sed quæ omni dubio omnino caret: præfertur enim utique nepos, sive de jure naturæ quæritur, sive de placitis gentium: idque inter gentes, nisi specialiter alia successio recepta sit, & in imperio ipso constat. Et si vero a quibusdam olim mota lis nepotibus fuerit, tamen & raro & ab illis id factum, qui turbare quam lege agere, & factionibus quam jure contendere malebant.

§. II. Ita Henricus IV. in Gallia omnim judicio primus Princeps sanguinis & præ patruo suo legitimus successor Henrici III. etiam vivo eo, habitus; at mortuo, propter religionem repulsus, & pluribus annis ipsi ideo rebellatum fuit, nec ante desitum, quam Rex compulsus esset sacra sua deserere. Hoc quidem illi, cum ipsi agerent, summam pietatem quin sacrum bellum

lum dixere; cum alii agunt, idque contra ipsos, summum nefas & bellum impium dicunt; & sacrosancta atque immota divinæ voluntatis oracula a natu & lubricitate sua suspendunt mortales. Ast, longe aliter

Auditur ILLO Gnossius Minos FORO:

*Quod quisque fecit patitur: autorem scelus
Reperit: suoque premitur exemplo nocens.*

§. III. Et hoc quidem jus Nepotis obtinere quoque censemus, etsi is natus sit ex avi filio naturali, cuius matrem demum ipso mortuo Avus duxit; matrimonium enim avi, quodcumque contractum, retrahitur ad tempus conceptionis, videturque ipse filius naturalis conceptus natusque ex legitimo conjugio, & semper retro legitimus fuisse, *l. 10. in fin. C. de Nat. lib.* Quin & nepos ipse recte per has nuptias legitimari dicitur; quia non est nepos legitimus avo, etsi filius legitimus patri, adeoque & hoc sensu legitimari nequit, qui jam est legitimus; est itaque ille filius legitimus, at nepos naturalis. *Covarruv. ad lib. 4. Decretal. par. 2. cap. 8. §. 2. n. 19. Fachin. lib. 3. cap. 56. Bocer. class. 1. disp. 10. n. 7.*

§. IV. Idemque erit, etsi alia intermedia uxor legitima avo fuerit, & ex ea legitimi filii supersint: ex eadem continuandi & conjungendi momenta temporum fictione. Nec verum est, ex prima uxore legitima natis jus primogenituræ quæsitum esse; cum in suspenso id sit, quoad certum esse incipit, matrem naturalium duci amplius non posse. Quod & sentiunt *Tiraq. de Primogen. quest. 34. n. 3.* ubi proluxa serie alios citat. *Gail. 2. Obs. 141. n. 4.*

§. V. Cæterum hæc ita obtinent in prædiis ac bonis, quæ

quæ Superiorem recognoscunt, atque adeo jure positivo reguntur. Cavendum autem, ne id extendatur ad regna & Principatus liberos: quæ non nisi jure gentium utuntur: cum enim modi legitimandi & fictiones quibus illi nituntur, sint inventa juris civilis, constat in regnorum & Principatuum liberorum causis id non obtinere. Jure gentium itaque verum est, quod veritas non fictio attendatur in successioneibus. *Chassan de Consuet. Burg. tit. de Success. rubr. 8. §. 5. n. 14.*

§. VI. Porro legitimi per rescriptum Principis nepotes quoque succedunt avo, *Covarruv. d. 108. §. 2. n. 20.* non tamen in feudis, 2. *F. 26. §. naturales.* nedum in regnis &c. & minime omnium in jure primogenituræ ante patruos legitime natos; neque enim conjunctio temporum in ea obtinet, nec retro intelliguntur esse legitimi, sed a die rescripti. Unde patet, quam longe illi distent a legitimatis per nuptias.

§. VII. Quodsi vero gemini nati sint, & nesciatur quis prior editus fuerit, valde quidem dubitari potest, quis pro primogenito habendus sit? Sed hoc casu ipsos filios quidem necessario concurrere in principatu & jure primogenituræ; ac utroque mortuo eum solum e nepotibus succedere, qui primus ex alterutro natus est, pluribus probat *Magnif. Dn. Præs. ad Zach. in Quæst. Med. Leg. lib. 9. tit. 12. quæst. 5. in princ. & qv. 6. in fin.*

§. VIII. In feudis quoque nepos una cum patruis avo jure repræsentationis succedit, etiam jure Saxon. *H. Pistor. Part. 2. quæst. 43. num. 2. Dn. Struv. Syntag. Feud. cap. 9. thes. 6. n. 3.* Idemque est in fideicommissis familiæ. *Thessaur. Dec. Pedem. 65. Sand. lib. 4. tit. 5. def. 2.* etsi varie distinguat *Ant. Fab. C. lib. 6. tit. 22. defn. 8. 10. 11.* Quin & a tutelis non putamus exclusos esse nepotes, concurrentes

rentes cum patris, nisi cetera idonei sint. *arg. Nov. 118. cap. 5. et si nunc de successione linea recta agamus.*

§. IX. Denique in jure retractus an nepos cum patris jure representationis utatur, quaeritur? Id negat Richt. *Decis. 76. n. 28.* & ita responsum a Dn. J. C. is Jehensibus refert. Nec displicet id Tiracq. *de Rer. h. lignag. §. 11. gl. 91.* Sed ille tamen contrarium consuetudine apud suos receptum esse testatur. *d. l.* Neque sane ratio pati videtur, ut alio ordine jus retractus quam jus successionis procedat, cum retractus gentilivus a jure successionis dependeat, & ideo gentilibus, eorumque singulis detur, quia eorum potius jus succedendi est.

§. X. Ex tractatis haec addimus CONJECTARIA:

1. Sub conditione: *si sine filiis decesserit*: continentur & nepotes; *Grass. de fideic. qv. 36.*
 2. Etiam nepotes ex filio naturali, per subsequens matrimonium (non per Rescriptum) legitimo nati: nisi aliud appareat, ut in praedictis *Tbesaur. dec. 196. per tot. Surd. dec. 119. per tot.*
 3. Sub conditione: *si sine filiis masculis*: non continentur nepotes ex filiabus. *Grass. ib. qv. 35. num. 3.*

4. Si filios masculos quis instituat exclusis filiabus, an & nepres ex filiis exclusae? *Castrenf. in l. 1. n. 9. C. de Cond. inf. ait, omnes Dd. Italiae de hac questione consuluisse & se tam dubium fuisse, ut iterum requisitus respondere noluerit.* Pars nepres exclusas, pars admissas voluit. Aliter *Grass. d. qv. 35. n. 4. 5.* Nulla pars vera videtur, sed ex *Secl. 2. & 3.* dicendum, si hereditas filio delata non fuit, nepres excluduntur, cum immediare avo heredes esse non possint praeter filiabus: si fuit delata, non sunt exclusae, quia alia hereditas est, qua filio non avo succedunt. Atque ea distinctio tam necessaria omnibus neglecta fuit.

5. Titio bannito cum filiis & nepotibus, non continetur nepos post avum conceptus. *Chassan. d. tit. rub. 7. §. 10. n. 9.*

6. Nec poena Majestatis, nisi quoad successionem, *l. 5. C. Majest.*

F I N I S.

ULB Halle
002 725 975

3

TA → OL

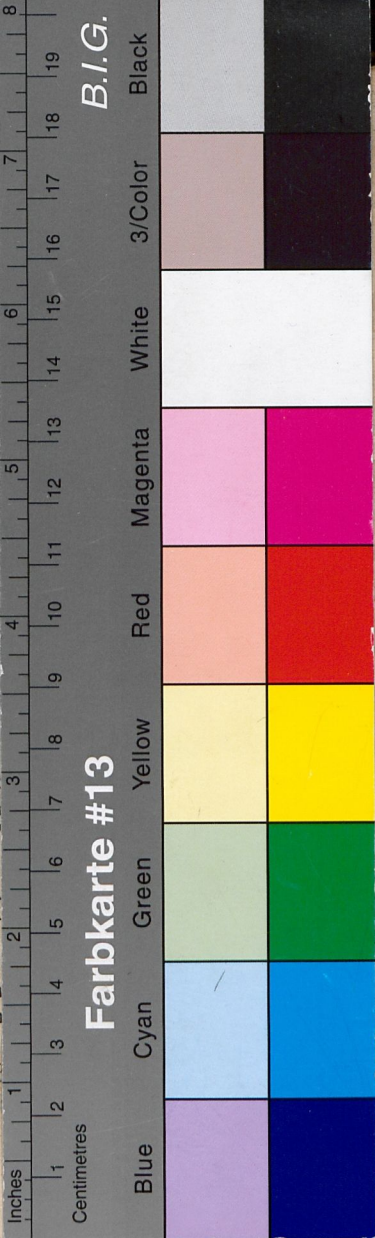
V577

B.I.G.

Farbkarte #13

448

1696, 66

91

Q. D. B. V.
DISSERTATIO JURIDICA INAUGURALIS,
DE
**SUCCESSIONE
NEPOTUM,**
(Von Erbfolge der Kindes-Kinder.)

QVAM
PRÆSIDE
DN. HENRICO COCCEJO,
JCTO FAMIGERATISSIMO,
SERENISSIMI AC POTENTISSIMI ELECTORIS BRANDENBURGICI CONSILIARIO, FACULTATIS JURIDICÆ
IN ILLVSTRI VIADRINA ORDINARIO ET PROF. PRIM.
PRO FACULTATE
SUMMOS IN UTROQVE JURE HONORES AC
PRIVILEGIA DOCTORALIA
RITE AC SOLENNITER CONSEQUENDI
PUBLICO ERUDITORUM EXAMINI SUBMITTIT
ANDREAS HENRIC. A MANDELSLO,
BREMENS. SAXO.

EDITIO SECUNDA.
VITEMBERGÆ
LITTERIS EPHRAIMI Gottlob EICHSFELDII.
1735.

(4)

